

Obří trajekt ještě jednou zahoukal, odplul do začínající noci a diváci věděli, že pro dnešní den je představení s mnoha herci a kulisami u konce, že je čas odpoutat svou pozornost od tohoto pódia, že je čas jiné zábavy, zvuků prázdninové noci, zpěvu a povídání, mileneckého šeptání, dívčího smíchu a mužských hrdelních barytonů.

Moje oči toho muže sledovaly. Zastavil se krátce s někým místním, prohodil několik slov, dotkl se letmo svého čela, jako by salutoval, a pak mi zmizel v křivolaké uličce stoupající od moře.

Zvláštní člověk!!!

Každý z vás ví, jak krátká je prožitá letní noc.

Přístavní ráno malého prázdninového letoviska, to je ospalost sama. Mám tuhle dobu rád, procházím se a pozoruji novou tvář těch stejných míst, pozvolný běh příběhů vyprávěných domácími aktéry. Líbí se mi nerozumět jazyku, a přesto poslouchat řeč místních lidí, vidět jejich gesta a odhadovat, co asi říkají... Je to uklidňující a poučné zároveň.

Celé ty přípravy, celý ten pomalý rozběh míří k jedinému cíli. Každý den ve stejný čas vždy a nekonečně jako osud přijíždí opět ocelový kolos plný lidských příběhů.

Mé oči mimoděk zabloudily na místo v rohu přístavního mola. Ten člověk tam stál a se svou nekonečnou trpělivostí čekal. Zvuk lodního klaksonu, víření vodní masy u malé přístavní hráze a jistý pohyb toho, který celou tu ocelovou příšeru jedním tahem ukotví. Dnes stejně jako včera, stejně jako před měsícem, před rokem, před lety, stejně jako zítra, za měsíc, za rok a za mnoho let. Klidně rozvázně, bez chvatu a s jistotou pevného přesvědčení, že v tomto pohybu je ukotveno všechno vědění světa.

Od té chvíle jsem vždy při příjezdu trajektu na molu viděl jen jeho. To množství příběhů, které každým otevřením a zavřením obrovské tlamy ocelového monstra chrlily dovnitř i ven tisíce lásek, tisíce nevěř, pocitů štěstí i smutku, setkání a rozchodů, to všechno mně vyprávěl on. Nepotřeboval jsem vidět tváře těch lidí, stačilo mi vidět jen jeho tvář.